

gaaer med disse Tidsbestemmelser som med alle andre lignende Tidsbestemmelser, at, jo videre Omfang, de have, desto mere maa det erkjendes, at de passe bedre i det ene Tilfælde end i det andet; men det er Noget, der ikke lader sig undgaae, naar man ikke vil optage en Række af specielle Forfrister i denne Henseende. Der frembød sig herved ogsaa den Overveelse, hvorvidt der var Anledning til at optage særlige Bestemmelser om Stævnemaal i Henseende til Personer, der maatte opholde sig i Hertugdømmerne. Forordningen af 3die Juni 1796 bestemmer 8 Ugers Barsel for Stævnemaal til Personer derfra. Man formeente imidlertid med særdeles Hensyn til, at Hertugdømmerne have Retsforfatning adskilt fra og forskjellig fra det egentlige Kongerige, saavel som ogsaa med Hensyn til Nutidens Forhold overhovedet, at det var rigtigere ikke at gaae ind paa saadanne særlige Bestemmelser, men heri at følge Lovudkastet, forsaavidt at man, efterat have givet den Forfrist, som Lovens 1—4—28 indeholder med de Forandringer, som jeg har antydet, for Stævnemaal med Hensyn til de forskjellige Steder i det egentlige Kongerige, da indbefattede det Dørlige under de 2 Tidsbestemmelser, som vi have optaget i vort Udkast, og hvorved vi kun have skjælnet mellem, om Bedkommende opholder sig andesteds i Europa, eller om han har Ophold udenfor Europa. Derimod har man vedligeholdt Udkastets Tanke i Henseende til det offentlige Stævnemaal under de 2 Forudsætninger, hvor man troede, at dette burde finde Sted. Dersom den Paagjældendes Opholdssted nemlig ikke vides, eller dersom han er undvegen, efterat være underrettet om den forestaaende Sag, saa meente man, at der var Anledning til at fremgaae i Analogie af Lovens 1—4—10, og man har da foreslaaet det der indeholdte 6 Ugers Barsel med Forkyndelse overeensstemmende med Udkastet, nemlig deels paa det Sted i Riget, hvor den Paagjældende sidst vides at have opholdt sig, og deels ved Indrykkelse af Stævningen 3 Gange efter hinanden i den dertil autoriserede Tidende. For at fuldstændiggjøre disse Bestemmelser i det Hele, har man dernæst tilføjet, hvad der uden Tvivl er af megen Vigtighed: „endelig bliver

Stævningen at forkynde for Tiltaltes beskaffede Forsvarer"; thi § 12 medfører, at, naar Tiltalte ikke er tilstede, saa skal der ex officio beskaffes ham en Forsvarer, og ad denne Veil bliver der altsaa sørget for hans Lary, naar han ikke er tilstede, idet navnlig den beskaffede Forsvarer efter sit Kald opfordres til at iagttage hans Lary i Henseende til Stævnemaal, saavel som i enhver anden Henseende. Det vil da, saafremt en Sags særegne Beskaffenhed skulde medføre eiendommelige Vanskeligheder i Henseende til Stævnemaal, Kald og Barsel, staae i den beskaffede Forsvarers Magt at træffe de fornødne Foranstaltninger, for at Tiltalte ikke skal blive forurettet. Den følgende Deel af vort Forslag slutter sig til Udkastet, idet det indeholder, at, skulde Tiltalte komme tilstede inden Udløbet af det ham ved den udstedte .og forkyndte Stævning givne Barsel, kan en ny Stævning udtages imod ham med det til hans nuværende Opholdssted svarende kortere Barsel, naturligtvis naar Sagens Fremme derved kan befordres. Rigeledes er den følgende Deel af vor Indstilling overeensstemmende med Udkastet idetmindste i det Væsentlige, og, forsaavidt der omtales det Tilfælde, naar Tiltalte allerede er lovligt stævnet til Rigsretten og Sagen er falden i Rette, da kan det jo ikke være tvivlsomt, at han ogsaa senere er pligtig at møde for Rigsretten, og altsaa er uberettiget til uden Rigsrettens Indvilligelse, at forlade det Sted, hvor Rigsretten holdes, og altsaa ogsaa maa finde sig i at betragtes paa den Maade, som baade vort Forslag og Udkastet forsaavidt indeholder. Naar der overalt i disse Paragrapher tales om, at Bedkommende har Ophold paa et Sted, saa have vi forstaaet det saaledes, at et midlertidigt Ophold er tilstrækkeligt, for at den Paagjældende personligt kan stævnes. Det er Noget, som er saa at sige nødvendigt for Sagens Fremme, idet man kunde tænke sig, at en Person, som boede paa et fjernere Sted, kunde komme hertil og kunde gjøre sig skyldig i de Forhold, som foranledigede en Retsfølgning imod ham, og da maatte man vistnok være berettiget til, naanseet hans fjerne Bopæl, at stævne ham fra hans midlertidige Opholdssted, hvor han maatte antræffes. Dette er,